N°. 22. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 16den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

EDICTALE CITATIE.

(11458) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaard bij dezen, alle bekende en onbekende, Crediteuren van den Boedel wijlen SIMON ABENDANON: wegens het provenue van het op den 17 Februarij dezes jaars, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Knuffelsgracht*, L^r. B. N°. 145; den Boedel SIMON ABENDANON aangekomen hebbende.

Om te compareren ofte Gemagtigden te zenden, ter *præ- et concurrentie* Rolle, van hetzelve Geregtshof, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 21 April e. k., des voormiddags ten *acht* ure, en aldaar te zien dienen van relaas en bijlagen, voorts hunne sustenuen van *præ- et concurrentie* op te geven, en met den Impetrant voort te procederen, als naar regten.

En opdat niemand eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze op de gebruikelijke wijze gepubliceerd en geaffigeerd.

Paramaribo, *den* 15 *Maart* 1837.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Advertissementen.

De opening der, ten burele van den ondergeteekende ingezonden inschrijvingsbilletten, ter levering der voor het Gouvernement, gedurende een tijdvak van *één* jaar, aan te vangen den *eersten* April aanstaande, en te eindigen den *laatsten* Maart 1838, benoodigde artikelen, van:

GEZOUTEN VLEESCH en SPEK, MEEL of BLOM, JENEVER en AZIJN; op aanstaande Donderdag den 16den dezer, des morgens ten *negen* uren, ten Gouvernements-huize zullende plaats hebben; zoo wordt zulks bij deze ter kennis der gegadigden gebragt, ten einde daarbij, in overeenstemming met Art. 13 der konditien en voorwaarden, waarop het Gouvernement genegen is, die levering aan te besteden, des verkiezende tegenwoordig te zijn.

Paramaribo, *den* 13 *Maart* 1837.

De Administrateur van Financien,
CH. LEERS.

☞ ALGEMEENE VERGADERING der Maatschappij: TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN, Maandag den 20sten Maart 1837, des Avonds ten 7½ uur, in het Gebouw der Loge *Concordia*.

Ballotage: de Heer J. VISSER.

(9734) *** Heden beviel zeer voorspoedig van eene *DOCHTER*, Vrouwe J. C. KLINT, geliefde Echtgenoote van

J. H. IM THURN.

PARAMARIBO, *den* 13 *Maart* 1837.

(9728) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal Vrijdag op Vendu verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, ½ pijpen *MADERAWIJN*, *NEGERBUFFELS*, *BOESROENEN*, *GROENE BAAI* en eenige *NIEUWE BOEKWERKEN*.

A. J. POSNANKI,

heeft per Kapt. C. MEIJER ontvangen:

Een geheel nieuw assortiment Schoenen en Laarzen; geborduurde Neteldoeken; geborduurde gekleurde 6/4 Doeken; Schotsche Doeken; Boekjes Streep; Pool- en Vriesch Bont; Nabalstreep; blaauwe en gestreept Nankinet; blaauw gedrukt Katoen; ordinair en extra fijn Servetgoed; Osnabrugsch Linnen; Printers; Zwitsersche roode Calico; Shirtings; Madampolons; zwarte satijne en Lakensche Vesten; gemaakte Rokken en Jassen; extra fijn zwart Laken; blaauw en zwart Drap; Mans en Jongens vilte Hoeden; Linnens; Olijven; zoete Olie; Estragon Azijn; en meer andere PROVISIEN en STUKGOEDEREN.

En in voorraad:

Echt Bordeaux Wijn in oxhoofden en in kisten; Madera Wijn in halve en kwart pijpen; fijne Wijnen in kistjes van 12 flesschen; Jenever; cognac en witte Brande Wijn in kelders. (10688)

Paramaribo, *den* 13 *Maart* 1837.

EEREDIENST
BIJ DE
Hervormde Gemeente.

Op MORGEN den 17den dezer, des namiddags ten *vier* uren, VOORBEREIDING en op Zondag den 19den daaraanvolgende, des morgens ten *half negen* uren, bediening des H. H. AVONDMAALS, onder de leiding van den WelEerwaarden en Zeer Geleerden Heer C. CONRADI.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 1sten tot en met den 11den Maart 1837, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Dorothea van Homeijer, zoon. — Johanna Elisabeth del Prado, zoon. — Carolina Elisabeth Labadie, dochter. — Jansie van Hubner, dochter. — Louisa Renseijl, zoon. — Maria Magdalena Nieuwlant, zoon. — Maria Magdalena Arons, zoon. — Elisabeth Bromet, Echtgenoot van S. Heijmans, dochter. — Sarah à Cohen, Echtgenoot van M. Wolff, zoon.

OVERLEDEN: Elisabeth Margaretha Guichet, oud 30 jaren, 1 maand en 2 dagen. — L. B. de Heij, oud 46 jaren. — Johannis Henson, oud 11 jaren en 8 maanden. — Henrietta Constantia van der Kamp, Echtgenoot van Willem Abkenius, oud 26 jaren, 1 maand en 18 dagen. — Lucretie van Lobo, oud circa 90 jaren. — Johannis Christiaan Bocai, oud circa 50 jaren.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 13den dezer, de Fransche Schoener *l'Aurore*, Kapt. M. GIAIMO.

Idem, de Engelsche Sloep *Sylph*, Kapt. J. G. CAPLE. — Beiden naar Cayenne.

Den 14den, de Noord-Am. Brik *Amazon*, Kapt. W. GRÖVER, naar Gloucester; lading: 237 vaten Malassie.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 21 Januarij 1837.)

FRANKRIJK.

PARIJS, den 10 Januarij.

Het onderzoek in de zaak van MEUNIER wordt steeds voortgezet. Hij heeft den 6den een verhoor voor den voorzitter der Pairs, baron PASQUIER, ondergaan, hetwelk vier uren heeft geduurd. — Onder de personen, die ten gevolge van zijnen aanslag in hechtenis zijn genomen, behooren ook twee jongelingen en eene vrouw, met welke hij den avond van den 25sten December bij zekere Mejuffer FLEE heeft doorgebragt. Het moet echter reeds gebleken zijn, dat in die bijeenkomst niet over staatkundige zaken gesproken is, en dat MEUNIER, nadat de overigen zich ter ruste hadden begeven, gedurende den nacht alleen aan het vuur is blijven zitten lezen, en wel — in eene vertaling van *het verloste Jeruzalem* van TASSO. Hoe de moordenaar echter, een etmaal voor het volvoeren van zijnen aanslag, zich met het lezen van zulk een boek heeft kunnen bezig houden, is zonder nadere opheldering niet te begrijpen.

Het dagblad *le Droit* zegt, dat MEUNIERS moeder, in de dagbladen het signalement van den moordenaar lezende, door het vreesselijke denkbeeld getroffen werd, hetwelk zich sedert bewaarheid heeft, en met den uitroep: God, het is mijn zoon! in flaauwte viel. Hierop zou haar broeder BARRÉ berigten zijn gaan inwinnen.

Hetzelfde blad verhaalt MEUNIERS gezegde omtrent zijn nommer aldus: Iemand had hem gevraagd, of hij niet aan zijne moeder gedacht had toen hij den aanslag wilde uitvoeren; hij antwoordde: *Ik moest het*, *want ik was* No. 2, (zeker zinspelende op ALIBAUD). Maar, hernam men, na u zou No. 3 misschien niet denzelfden moed gehad hebben. — Welnu, zeide hij, dan was de beurt aan No. 4.

De openbare regtspleging in de zaak der mislukte zamenzwering van Prins LODEWIJK BONAPARTE zal thans eerlang te Straatsburg beginnen. Reeds kent men den woordelijken inhoud der gedrukte proclamatien, welke die jeugdige gelukzoeker voornemens was te verspreiden, en die aan het Fransche volk, aan het leger en aan de Straatsburgers gerigt zijn. In die stukken, welke in eenen zeer gezwollen toon zijn opgesteld, wordt hevig tegen Koning LODEWIJK PHILIPS uitgevaren, die, zoo als daarin gezegd wordt, na de schoone omwenteling van 1830, aan Frankrijk is opgedrongen en 's volks vrijheden en regten verraadt, terwijl toch slechts een Nationaal Congres, door alle burgers zonder onderscheid verkozen, den regeringsvorm van Frankrijk kon regelen. Om den geest dezer winderige stukken te doen kennen, deelen wij daaruit de volgende zinsneden mede:

„Trotsch op mijne aankomst, sterk door de vier millioen stemmen, die *mij* [!] tot den troon bestemden, vertoon ik mij aan u als de vertegenwoordiger der volks oppermagt.... Het wordt tijd, dat gij, op den noodkreet der geschondene vrijheid, het schandelijk juk afwerpt, dat op ons schoone Frankrijk drukt. Ziet gij niet, dat de personen, die ons lot regelen, de verraders van 1814 en 1815, de beulen des maarschalks NEY zijn? Zij doen alles, om aan het heilig verbond te behagen, en hebben, om daaraan te gehoorzamen, de met ons verbondene volken aan hun lot overgelaten.... De ondankbaren! Zoo zij zich de barricaden herinneren, is het slechts, om eenen kring van sterkten tegen de hoofdstad op te rigten. De groote Natie miskennende, kruipen zij voor koningen en slaven. Uw oud driekleurig vaandel is verontwaardigd van zich in zulke handen te zien. Franschen, dat de herinnering des grooten mans, die zoo veel voor den roem en de voorspoed zijns vaderlands deed, u begeestere! Op de heiligheid mijner zaak steunende, vertoon ik mij aan u, met den uitersten wil van Keizer NAPOLEON in de eene, zijn degen van Austerlitz in de andere hand. Toen het volk van Rome het bebloede lijk van CESAR zag, wierp het zijne huichelende onderdrukkers omver. NAPOLEON was grooter dan CESAR. Hij is het zinnebeeld der beschaving van de negentiende eeuw...... Vrij van haat, wrok of

partijzucht, roep ik allen, die een Fransch hart in den boezem voelen kloppen, onder den adelaar des Keizerrijks. *Ik heb mijn bestaan aan de vervulling eener groote roeping gewijd.* Van de rots van St. Helena is een straal der ondergaande zon in mijne ziel doorgedrongen; ik zal dat heilige vuur weten te bewaren; ik zal voor de zaak der volken weten te overwinnen of te sterven. Mannen van 1789, mannen van den 20sten Maart 1815, mannen van 1830, staat op! Ziet wie u regeert; ziet den arend, het zinnebeeld van roem, het toonbeeld der vrijheid, en kiest! Leve Frankrijk! Leve de vrijheid!"

In eenen brief uit Marseille, wordt aan de Allgemeine Zeitung geschreven: „Een zeldzaam handels-artikel, te weten drie en negentig metalen kerkklokken van verschillende grootte, zoo even met een koopvaardijschip uit Spanje aangebragt, waren dezen avond op de kade, niet ver van het tolkantoor, te zien.

Bij de doopplegtigheid van deze H. CONCORDIA's, ISABELLA's, enz., zal waarschijnlijk wel niemand er aan gedacht hebben, dat zij in het jaar 1836 Marseille zouden bezoeken, om — — tot klinkende munt geslagen te worden. Een havenwerker, die er bij stond, maakte de aanmerking: „Het gaat den armen Spanjaarden even als het ons in Frankrijk gegaan is." — „ Maar, antwoordde ik, gij hebt toch uwe klokken niet verkocht, zoo als zij, maar kanonnen daaruit gegoten." — „ Ja! kanonnen," riep de oude man met zigtbare verbittering uit, „ kanonnen die men tegen ons zelven gebruikt heeft. Dat zijn de vruchten der omwentelingen."

(Uittreksels uit de Belgische dagbladen van den eersten Januarij). Onze heden uitgekomen Messager behelst een artikel onder de rubriek: HET JAAR 1837; waarin onder anderen het volgende gezegd wordt:

„ Vruchteloos zouden wij het willen ontveinzen sedert de (Belgische) omwenteling is de zon van Januarij nog nimmer onder zoo gunstige voorteekenen opgegaan; het misdadig eedverbond, waarvan de strekking was om, ten voordeele van Albion, de wereld te revolutionneren, is verbroken; het wettige gezag zegeviert in Spanje; Frankrijks revolutionnaire alliantie met Engeland ontbindt zich; de Fransche monarch, dag aan dag tot zelfs in zijn leven aangegrepen door de revolutie, welke hij gemaakt heeft, en door de radicalen, welke hij nog onlangs in soldij hield om de wereld te ontrusten, ziet ten vollen in hoe wankelbaar zijne magt is, wanneer hij zich niet opregtelijk in de armen van het Heilig-Verbond werpt, en zoo hij den Belgischen grond niet schoon veegt van den troon, dien hij er tot zijne verdediging geplaatst had; hij wilde dat de revolutie hem op de beenen hield: thans moet hij de revolutie neêrvellen om zich zelven op de beenen te houden. — Deze daadzaken moeten gebeurtenissen aanbrengen, en die gebeurtenissen kunnen voor de zaak der orde en des regts niet verderfelijk wezen. Dus, wij herhalen het, zonder vrees dat onze voorspelling te eeniger tijd gelogenstraft wordt, het jaar 1837 daagt voor ons glorende in de schoonste kleuren en verzeld van de gunstigste voorteekenen."

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 9 Januarij.

Onze dagbladen bevatten de volgende levensschets van den thans verkozen nieuwen President der Vereenigde Staten

MARTIN VAN BUREN.

Martin van Buren werd den 5den December 1782 te Kinderhook, aan de North River, niet verre van Albans, van Hollandschen oorsprong, geboren. In zijn veertiende jaar begon hij zijne regtsgeleerde studien en nog vóór het voleindigen van zijn zestiende jaar bepleitte hij voor een der Geregtshoven eene zaak tegen eenen der beroemdste Advokaten der stad, en behaalde eene glansrijke overwinning. Hij was toen nog zoo klein, dat hij, tot de Jury sprekende, op eene bank moest gaan staan. Hij is sedert niet veel grooter geworden; als hij in den senaat voorzit, ziet men hem nauwelijks, zijne kleine ronde gestalte, zijn kaal hoofd, zijn geheel onoogelijk persoontje verdwijnt in de wijde ruimte van den Presidenten stoel. Zijne opvoeding is alles behalve voltooid; hij is weinig bedreven in de geleerde talen, en minder nog in de thans door geheel Europa gesproken wordende levende talen. De natuurlijke en zedelijke wetenschappen zijn hem genoegzaam volstrekt onbekend. Daarentegen heeft hij zich met zorg toegelegd op de uiterlijke welsprekendheid en op de kennis van het mechanismus der openbare aangelegenheden, zoo dat men wel zeggen kan, dat het gebrekkige zijner opvoeding, hem ten laatste nog voordeelig is geweest, want hij heeft geenen tijd verloren met studien die hem slechts weinig nut konden aanbrengen. Op een tijd toen Martin van Buren zijne loopbaan als Advokaat opende, was, na hevigen strijd, de regering der Unie in handen der democratische partij gevallen. In den staat New-York, en vooral in Columbia, hield de foederatieve partij sints lang de teugelen des bewinds, en de rijke grondeigenaren van Kinderhook, natuurlijkerwijze foederatief gezind, zagen met nijdige oogen de bemoeijingen aan, die aangewend werden om de regten des volks uit te breiden. Vooral voedden zij eenen onverzoenlijken haat tegen de kampvechters der democratie. De jeugdige van Buren bleef getrouw aan de politiek zijns vaders, die een Whig der revolutie, een anti-foederalist van 1788, een der oudste aanhangers van Jufferson was. — De staatkundige tegenstrevers van Martin van Buren, alle pogingen om hem voor hunne partij te winnen, vruchteloos ziende, besloten hem zijn stelsel niet rustig te laten volgen. Zijn goede naam werd aangegrepen; zijn nietig persoonlijk voorkomen tot een voorwerp van spotternijen gemaakt, zijne grondstellingen voor goddeloos verklaard, zijne eerlijkheid in twijfel getrokken, zelfs zijne bekwaamheden, nog kortelings algemeen hoog geroemd, in het stof vernederd. Met één woord: Martin van Buren was, terstond bij den aanvang zijner loopbaan, het voorwerp van die giftige aanvallen, die hem nog heden bestormen. Deze kampstrijd gaf nog hoogere vlugt en sterke veerkracht aan de begaafdheden, welke hem de natuur geschonken heeft.

Ten jare 1812, tijdens den inval der Engelschen, werd hij tot medelid van den provincialen Senaat benoemd. Van dit tijdperk af aan, dagteekent zijn politiek leven.

Van Buren, ofschoon destijds lid der oppositie, schaarde zich, bij het dringende algemeene gevaar, met velen zijner staatkundige vrienden, onder de banier der Unie, en op zijn voorstel magtigde de Senaat den Gouverneur van New-York, om twaalf duizend man, tot handhaving van het uitvoerende bewind, gedurende twee jaren beschikbaar te stellen.

Na het herstel van den vrede werd hem de post van Prokureur Generaal bij acclamatie opgedragen. In die hoedanigheid heeft hij verscheiden merkwaardige redevoeringen uitgesproken, onder anderen eene tegen de gijzeling voor schulden. De bekwaamheden en de schranderheid, welke hij gedurende het bekleeden dier waardigheid aan den dag legde, waren eenige jaren later oorzaak zijner benoeming tot Gouverneur van den Staat New-York.

De Generaal Jackson, die, toen hem de hoogste waardigheid van President der Unie opgedragen werd, zich met bekwame, en zijne grondstellingen toegedane mannen omringen wilde, riep den Gouverneur van New-York tot zich en benoemde hem tot Secretaris van Staat. Een jaar daarna, ten gevolge van eenige in het kabinet ontstane discussien, werd aan van Buren de bezorging van de belangen der republiek in Engeland opgedragen. Bij des Generaal Jackson's tweede benoeming tot het Presidentschap zag men den naam van Van Buren onder diens gunstelingen en vrienden, en werd hij, met groote meerderheid, tot Vice-President gekozen.

De *Aberdeen Herald* bevat de volgende bijzonderheden omtrent den tegenwoordigen toestand van onze walvischvangst:

„ Het verval van de walvisch-visscherij in de Zeeën van het Noorden is in de laatste jaren zoo snel toenemend geweest, dat mannen van oordeel en der zaak kundig, het geheel te niet loopen van dezen tak van nijverheid voorspellen. In 1820 zijn 142 walvischvaarders uit de haven van Engeland, tot die visscherij uitgeloopen; in 1832 heeft men er slechts 81 geteld en verleden jaar is het getal tot op 50 verminderd geweest. Twintig jaar geleden bragt de enkele stad van Aberdeen jaarlijks 14 vaartuigen in zee en wij vernemen dat er aanstaande jaar 4 uit die haven zullen uitzeilen.

Dit verval heeft niets bevreemdends, zoo men op het oog houdt, dat men tegenwoordig verpligt is, den walvisch te gaan opzoeken in de verst afgelegen streken, te midden van de ijsschotsen en ijs-velden van Straat Davis, waar de gevaren oneindig grooter zijn dan in de wateren van het oostelijke Groenland. De verliezen, in de twintig laatste jaren door de reeders geleden, aan manschap en aan schepen, zijn zoo aanzienlijk en de winsten, door de visscherij opgeleverd, zoo gering, dat het niet te bevreemden is, dat er zich weinige ondernemers voor deze ondankbare en gevaarvolle visscherij opdoen.

Van de 580 schepen, die sedert 1813 tot 1817 naar het Noorden, gezeild zijn, hebben er 8 schipbreuk geleden; in 1819 zijn van de 63 schepen die naar Straat Davis gezonden zijn, niet minder dan 18 met man en muis vergaan; in 1821 zijn er van de 79 schepen 11 verloren geweest; in 1822 van de 60—17; in 1830; van de 87, niet minder dan 18. Van de teruggekomen schepen waren er 24 ledig en had slechts een volle lading."

De *Aberdeen Herald* behandelt voorts de vraag of er geen middel zou zijn, om de walvischvangst te doen herleven en dien belangrijken tak van nationale nijverheid aan te moedigen. Hij gelooft dat het meest doeltreffend middel hiertoe zou bestaan in het vestigen van eene soort van kolonie van visschers op eene der kusten van Straat Davis. De kosten van zulk eene onderneming zouden niet hooger loopen dan een kapitaal van 320,000 ponden sterling (3,8400,000 gulden.) Men zou het getal der schepen, die deze wateren bezoeken, vermeerderen, en 4000 visschers zouden er gevestigd blijven. De laatste reizen van kapitein Ross hebben de overtuiging gegeven, dat het land bewoonbaar is en dat de mensch er zich weldra aan de koude gewent.

In Kentuckij heeft zich, naar het verhaal van reizigers, een sekte van waanzinnige puritaners gevormd. Zij komen talrijk bijeen, somwijlen met verscheiden honderden, vooral op plaatsen die reeds ten tijde der Indianen door spookgeruchten vermaard waren. De een na den ander werpt zich schreeuwend en stuiptrekkend op den grond; alle zoowel mannen als vrouwen werpen zich op de aarde en deelen elkander hunne verwenschingen door bijten, krabben en brullen mede; de een rukt den ander om, en geraakt men bij het rondrollen in den modder, des te beter, want dit zinnelooze gedrag moet eene vernedering jegens God verbeelden. Wanneer dit rondwentelen verscheiden uren heeft geduurd, alsdan begint eene soort van wilden dans, die door den dans van DAVID voor de arke des verbonds wordt geregtvaardigd. Eindelijk nog bootst men uit demoedigheid de honden na, klapt met de tanden, loopt op handen en voeten rond, blaft en bromt.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.